

ταλαβαίνεις τὸν ἄλλο πού χαμογελάει στὸν ὕπνο του !...
"Ὁχι, δὲν θὰ τήνε ξυπνήσει.

Μόνο σκύβει ὁ Ἀλέκος καὶ φιλεῖ χεῖνο τὸ χέρι πού κρέμεται.

Θᾶθλε τὸ φιλί του νὰ λείει τὸν καημὸ καὶ τὴν κατάντια ὅπου σὲ φέρνει ἕνας χαμὸς· μὰ καὶ τὴν χαρὰ τῆς ἀπαντοχῆς...

Ἡ πρωτομαγιά... Κι ἐσύ πού ξαναγεννιέσαι... Κι ἡ ζωὴ πού σοῦ φέρνει σὰν κάτι καινούργιο...

«Μπορεῖ καὶ νὰ μὴν εἶναι καινούργιο...», συλλογιέται σὲ λίγο ὁ Ἀλέκος.

"Ὁμως νοιώθει πὼς εἶναι καλὸ νὰ προσμένεις πὼς θάρτει πάντα κάτι καινούργιο !...

Θ. ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ ΤΗΣ ΠΑΦΟΥ.

Προσκυνητὴς σὰν τύχει κάποια μέρα,
Καλὲ πού γιὰ τῶρα ἴο σκιρτᾷ ἢ καρδιά σου,
νὰ φτάσεις στάκρογιαλία αὐτὰ διωπέρα,
ποῖο μοιρολόι νάκοῦν θάχουν τᾶφτιά σου,

Στὴ μοναξιά σὰ θὰ σὲ σέρνει ἢ Ἐσπέρα...
Ποιὸ γέννημα τῶν σπλάχνων των στοχάσου !..
καθὼς χτυποῦν τὰ κύματα στὴ ξέρα
θρηνολογοῦν... μὰ ὦ σύ! μὲς στὴν καρδιά σου,

Καθὼς βαθιὰ γροικᾷς τὸ Μέγα Πόνο,
εὐτυχὴς τέτοιαν ὥρα, ἂν ἀντίς,
ἂν ἀντὶ δάκρυ, μέσα σου τὸν Τόνο

Τὸν πιὸ ἀψηλὸ τοῦ Ἔλεγου αἰστανθεῖς
καὶ τότε, σᾶξιας Ἐκφρασης τὸ δρᾶμα
τῆς ψυχῆς σου ἱστορώντας : κάνεις τάμα.

ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΛΗΝΟΣ